

Η Αποστολικότητα της Εκκλησίας

Του Αββά Ιουστίνου Πόποβιτς

Οι άγιοι Απόστολοι είναι οι πρώτοι θεάνθρωποι κατά χάριν. Δι' όλης της ζωής των έκαστος εξ αυτών, κατά τον Απόστολον Παύλον, λέγει περί εαυτού: **«Ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός»** (Γαλ. 2, 20). Έκαστος εξ αυτών είναι ο επαναληφθείς Χριστός, ή ακριβέστερον ο παρατεινόμενος Χριστός. Εις αυτούς τα πάντα είναι θεανθρώπινα, διότι τα πάντα είναι εκ του θεανθρώπου. Η αποστολικότητα δεν είναι άλλο τι παρά ο θεάνθρωπος Χριστός εκουσίως οικειοποιηθείς διά της αγίας ασκήσεως των θείων αρετών: της πίστεως, της αγάπης, της ελπίδος, της προσευχής, της νηστείας, και των λοιπών αγίων αρετών. Τούτο δε σημαίνει ότι παν το ανθρώπινον εις αυτούς ζη εκουσίως διά του θεανθρώπου, σκέπτεται διά του θεανθρώπου, αισθάνεται, θέλει και ενεργεί διά του θεανθρώπου. **Διά τους αγίους Αποστόλους ιστορικός Ιησούς Χριστός ο θεάνθρωπος, τον Οποίον αυτοί κηρύττουν, είναι ηυψίστη αξία και το έσχατον παν-κριτήριο. Ό,τι έχουν μέσα τους και ό,τι πράττουν ή κηρύττουν ή παραδίδουν είναι από τον θεάνθρωπον, εν τω θεανθρώπω και διά τον θεάνθρωπον.**

***...** Διά τούτο τόσος τονισμός της Παραδόσεως εν τη Ορθοδόξω Εκκλησία, όπως π.χ. όταν λέγη ο Απόστολος Παύλος: «παρέδωκα υμίν, ο και παρέλαβον» (Α' Κορ. 15, 3· πρβλ. 11, 2) ή όταν λέγη ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής: «Εμόν μεν ουδέν ερώ παντελώς· ο δε παρά των Πατέρων εδιδάχθην, φημί» (Μαξίμου Ομολογητού, Επ. 15, ΡG 91, σ. 544D). Ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός εκφράζει την καθολικήν συνείδησιν των Πατέρων λέγων τα εξής: «Πάντα τοίνυν τα παραδεδομένα ημίν διά τε νόμου, και προφητών, και αποστόλων, και ευαγγελιστών δεχόμεθα, και γινώσκομεν, και σέβομεν, ουδέν περαιτέρω τούτων επιζητούντες... Ταύτα ημείς στέρξωμεν, και εν αυτοίς μείνωμεν, μη

μεταίροντες όρια αιώνια, μηδέ υπερβαίνοντες την θείαν Παράδοσιν» (Ιωάννου Δαμασκηνού, Έκθ. Ορθ. πίστεως, PG 94, c. 792A). Ο αυτός Πατήρ, απευθυνόμενος προς όλους τους ορθοδόξους, λέγει: «Διό, αδελφοί, στώμεν εν τη πέτρα της πίστεως, και τη παραδόσει της Εκκλησίας, μη μεταίροντες όρια, α έθεντο οι άγιοι Πατέρες ημών μη διδόντες τόπον τοις βουλομένοις καινοτομείν, και καταλύειν την οικοδομήν της αγίας του θεού καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας. Ει γαρ δοθή άδεια παντί βουλομένω κατά μικρόν όλον το σώμα της Εκκλησίας καταλυθήσεται».

Η αγία Παράδοσις είναι όλη εκ του θεανθρώπου, όλη διά των αγίων Αποστόλων και των Πατέρων, όλη εν τη Εκκλησία. **Οι άγιοι Πατέρες δεν είναι άλλο, παρά** «φύλακες των Αποστολικών Παραδόσεων» δηλαδή θεηγόροι κήρυκες εκείνης της Αληθείας, την οποίαν οι Απόστολοι παρέλαβον υπό του θεού Λόγου. Διά τούτο η Ορθόδοξος Εκκλησία γεραίρει τους Πατέρας ως τα «πάγχρυσσά στόματα του Λόγου» (Κυριακή των Αγ. Πάντων).

Η αποστολική διαδοχή από την αρχήν μέχρι τέλους έχει θεανθρώπινον χαρακτήρα. Εις την πραγματικότητα, τί είναι αυτό το οποίον **οι Απόστολοι παραδίδουν εις τους διαδόχους των ως παρακαταθήκην;** Είναι ο ίδιος ο θεάνθρωπος Χριστός με όλην την θεανθρωπίνην «περιουσίαν» Του και «κληρονομίαν» Του. Εάν η αποστολική διαδοχή δεν θα παρέδιδε τον Χριστόν ως κεφαλήν της Εκκλησίας με όλον το θεανθρώπινον πλήρωμά Του, θα έπαυε να είναι αποστολική και ως εκ τούτου δεν θα υπήρχεν αποστολική Παράδοσις, αποστολική ιεραρχία, αποστολική Εκκλησία.

Η ιερά Παράδοσις είναι το Ευαγγέλιον του Χριστού, το οποίον δεν είναι άλλο, παρά ο Ίδιος ο θεάνθρωπος, τον Οποίον η χάρις και η δύναμις του Αγίου Πνεύματος μεταφυτεύει εις κάθε πιστεύουσαν ψυχήν και εις ολόκληρον την Εκκλησίαν. Διότι ακριβώς **το Άγιον Πνεύμα, ως ψυχή της Εκκλησίας,** καθιστά τα του Χριστού ιδικά μας και ημάς ενσωματώνει εις το Σώμα του Χριστού και καθιστά συσώμους Χριστού. Η ζωή των πιστών εις την Εκκλησίαν δεν είναι άλλο παρά η κατά την χάριν του Αγίου Πνεύματος θεανθρωποποίησις αυτών, ήτοι εν-χρίστωσις και χριστοποίησις αυτών. Όλη η ζωή των Χριστιανών είναι μια διαρκής χριστοκεντρική Πεντηκοστή, διότι το Άγιον Πνεύμα διά των μυστηρίων και των αρετών παραδίδει τον Χριστόν ως Σωτήρα εις έκαστον πιστόν κάνοντας έτσι να γίνη ο Χριστός «η ζωή μας» (Κολ. 3, 4), η ζώσα παράδοσις της αιωνίου ζωής μας.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός ως Παράδοσις εις την Εκκλησίαν παραδίδεται και φανερούται κατά τον πληρέστερον τρόπον εις την θείαν Ευχαριστίαν, η οποία αποτελεί την εκδήλωσιν και συνέχισιν της όλης Θεανθρωπίνης Οικονομίας του Χριστού δι' ημάς και διά την ημετέραν σωτηρίαν. Εις την θείαν Ευχαριστίαν εκδηλούται και βιούται η ενεργός και πραγματική παρουσία του Χριστού εις την Εκκλησίαν Του. Κατά την επαγγελίαν Του «ιδού εγώ μεθ' υμών ειμι πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος» (Ματθ. 28, 20). Η θεία Ευχαριστία ως κοινωνία του Χριστού και δι' Αυτού κοινωνία και ζωή μετά της Αγίας Τριάδος είναι ακριβώς το «Σώμα» και το πλήρωμα της Αποστολικής Παραδόσεως της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Πράγματι, εις την Αποστολικήν, Ορθόδοξον Εκκλησίαν του Χριστού, την ζώσαν και ζωοποιόν Παράδοσιν αποτελούν ακριβώς η θεία Λειτουργία με όλην την άλλην λατρείαν, με τα μυστήρια της Εκκλησίας και τας αρετάς της.

Η αποστολικότης λοιπόν της Εκκλησίας και η ιερά Παράδοσις της είναι ο Θεάνθρωπος Χριστός ως Εκκλησία και εν τη Εκκλησία, εν τη θεία Ευχαριστία, εν τη Λατρεία, εν τη Διδασκαλία, εν τη κεχαριτωμένη ζωή. Η Παράδοσις αυτή και η αποστολικότης διαφυλάττεται διά της προσευχής και της όλης ευσεβείας, όπως ακριβώς την ωμολογούσαν, εκήρυττον, επροστάτευον και διεφύλαττον οι Πατέρες και αι Οικουμενικαί Σύνοδοι.

«Ο ΟΣΙΟΣ ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥ

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (1884-1980)»

Τεύχος 3. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2001. Θεσ/νίκη

Έκδοσις: «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»